

го знаялъ. «Да вървимъ за тамъ», каза турчина и тръгна разтреперанъ отъ страхъ. Всичко това бѣ оставило отпечатъкътъ си на устнитѣ му, които продължаваха да се нѣкакъ неволно движатъ. Ясно бѣше, че той по-добрѣ е знаялъ консулството. Азъ се раздѣлихъ, минахъ прѣзъ булеварда, засукахъ се изъ една тѣсна улица и намѣрихъ Странджата на кафенето. Що си изпихъ поржчиното кафе и се каня да излѣза, съглеждамъ Куриито, което търчеше съ извънредна бързина отъ къмъ царската градина прѣзъ улицата Липаскапска. Шомъ стѣпа на прага на кафенето, блѣсна съ голѣма бързина вратата и извика:

— Спасѣте ме!

— Какво има? попита го Странджата.

— Гонятъ ме отъ турското консулство.

Въ това врѣме кафенето се пълнеше съ българи.

Странджата ме помоли да го извѣда прѣзъ една вжтрѣшна малка врата, която водѣше въ хотела на Бабака. Що бѣхме се изкачили въ една стая отъ горния етажъ видѣхме, че консула заедно съ нѣколко полицейски, навлѣзи въ кафенето на Странджата. Ужасна врѣва се дигна Странджата изпжди консула и полицията вѣнъ отъ кафенето си. Послѣднитѣ поставиха прѣдъ кафенето стража съ заповѣлъ, щото, ако излѣзе човѣкъ отъ тамъ съ турско облѣкло, да го откаратъ на полицията. Странджата се нѣкакъ намѣри на тѣсно. Космитѣ на главата му се бѣха изправили. Веднага се распореди да донесатъ тайно единъ костюмъ хубави дрѣхи, една шапка, револверъ и кама. До като куриито се прѣоблече въ новата си прѣмяна, азъ бѣхъ прѣдъ хотела съ файтонъ. Качи се Куриито и всичко се свърши. Хората още не бѣха си разотишли. Минахме по срѣдъ стражата. Разпращахъ ми Куриито, че шомъ дошли до турското консулство, турчина Мехмедъ — ага влѣзълъ при консула. Тутака-си слѣдъ това излѣзълъ послѣдния и завикалъ Куриито, но писара му (ерменецъ), който го послѣдвалъ, му кимналъ отрицателно. Куриито отстѣпвалъ